

ΕΤΟΣ 53ον

19 'Ιουνίου 2005

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 25 (2716)

ΤΟ ΠΑΝΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ

«ἐκάθισέ τε ἐφ' ἓνα ἕκαστον αὐτῶν»

Στό σημερινό ἀποστολικό ἀνάγνωσμα περιγράφεται ἡ ἐπιφοίτηση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στοὺς μαθητές. Ἦταν συνηγμένοι στό ὑπερῶν καί δέχθηκαν τή χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Στό κεφάλι τοῦ καθενός κάθισε μιά πύρινη γλώσσα πού ἦταν σημάδι τοῦ Παναγίου Πνεύματος καί ἄρχισαν νά ὀμιλοῦν ξένες γλώσσες, καθώς ἡ ἐνέργεια τοῦ Παρακλήτου ἔδινε «ἐφ' ἓνα ἕκαστον αὐτῶν» (Πράξ. 2, 3). Οἱ ἀκροατές τῶν λόγων τοῦ Πέτρου ἄκουγαν ὁ καθένας στή μητρική του γλώσσα τά λεγόμενα. Ἄς δοῦμε ὅμως περισσότερες λεπτομέρειες πάνω στό φαινόμενο τῆς ἐκχύσεως τοῦ Ζωοποιοῦ Πνεύματος.

Ἡ κατάβαση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος

Πῶς παρουσιάσθηκε τό Ἅγιο Πνεῦμα; Ἡ ἀπάντηση εἶναι πῶς ἡ φανέρωσή του ἔγινε ἐν εἶδει πυρίνων γλωσσῶν. Βέβαια κι ἀλλοῦ μᾶς ἀναφέρει ἡ ἅγια Γραφή γιά τό Πανάγιο Πνεῦμα. «Καί πνεῦμα Θεοῦ ἐπεφέρετο ἐπάνω τοῦ ὕδατος» (Γεν. 2,1), δηλ. κατά τή δημιουργία τό Ἅγιο Πνεῦμα ἐπιφερόταν πάνω στά ἀσχημάτιστα ὕδατα. Ἐπίσης ὁ Φαραῶ νά τί εἶχε πεί γιά τόν Ἰωσήφ· «Μή εὐρήσομεν ἄνθρωπον τοιοῦτον, ὅς ἔχει πνεῦμα Θεοῦ ἐν αὐτῷ» (ὄπ.π. 41, 38). Ἐπίσης ὁ ἴδιος ὁ Θεός πρόσταξε τό Μωυσῆ· «καί σύ λάλησον πᾶσι τοῖς σοφοῖς τῆ διανοίᾳ, οὓς ἐνέπλησα πνεύματος αἰσθήσεως...» (Ἐξ. 28, 3). Ὁ Θεός εἶχε γεμίσει τοὺς σοφοὺς μέ τό δικό του πνεῦμα, δηλ. μέ τίς σοφοποιές ἐνέργειες τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀκόμη στόν προφήτη Ἰωήλ ὁ Θεός εἶπε πῶς θά στείλῃ τό Ἅγιο Πνεῦμα «ἐπί πᾶσαν σάρκα» (κεφ. 2, 28). Ὅλοι θά ἐνθυμούμαστε καί τό χωρίο ἀπό τόν πασίγνωστο πεντηκοστό ψαλμό, πού λέγει· «καί πνεῦμα εὐθές ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου» (50,11). Στό ὑπερῶν τῶν μαθητῶν παρουσιάσθηκε ἐν εἶδει πυρίνων γλωσσῶν (Πράξ. 2, 3).

Ἡ αἴσθηση τῆς παρουσίας Του

Ἐπίσης, πῶς ἔκανε αἰσθητή τήν παρουσία του; Ἦλθε σάν νά ἦταν βιαία πνοή.

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Πράξ. β' 1-11)

Ἡ δωρεά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος

Ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τὴν ἡμέραν τῆς πεντηκοστῆς ἦσαν ἅπαντες οἱ ἀποστολοὶ ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ τὸ αὐτό. Καὶ ἐγένετο ἄφνω ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἦχος ὡσπερ φερομένης πνοῆς βιαίας, καὶ ἐπλήρωσεν ὅλον τὸν οἶκον οὗ ἦσαν καθήμενοι· καὶ ἄφθησαν αὐτοῖς διαμεριζόμεναι γλώσσαι ὡσεὶ πυρός, **ἐκάθισέ τε ἐφ' ἕνα ἕκαστον αὐτῶν**, καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου, καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἐτέραις γλώσσαις καθὼς τὸ Πνεῦμα ἐδίδου αὐτοῖς ἀποφθέγγεσθαι. Ἦσαν δὲ ἐν Ἱερουσαλὴμ κατοικοῦντες Ἰουδαῖοι, ἄνδρες εὐλαβεῖς ἀπὸ παντὸς ἔθνους τῶν ὑπὸ τὸν οὐρανόν γενομένης δὲ τῆς φωνῆς ταύτης συνῆλθε τὸ πλῆθος καὶ συνεχύθη, ὅτι ἤκουον εἰς ἕκαστος τῆ ἰδίᾳ διαλέκτῳ λαλούντων αὐτῶν. Ἐξίσταντο δὲ πάντες καὶ ἐθαύμαζον λέγοντες πρὸς ἀλλήλους· Οὐκ ἰδοὺ πάντες οὗτοί εἰσιν οἱ λαλοῦντες Γαλιλαῖοι; Καὶ πῶς ἡμεῖς ἀκούομεν ἕκαστος τῆ ἰδίᾳ διαλέκτῳ ἡμῶν ἐν ἧ ἐγεννήθημεν, Πάρθοι καὶ Μῆδοι καὶ Ἑλαμίται, καὶ οἱ κατοικοῦντες τὴν Μεσοποταμίαν, Ἰουδαίαν τε καὶ Καππαδοκίαν, Πόντον καὶ τὴν Ἀσίαν, Φρυγίαν τε καὶ Παμφυλίαν, Αἴγυπτον καὶ τὰ μέρη τῆς Λιβύης τῆς κατὰ Κυρήνην, καὶ οἱ ἐπιδημοῦντες Ῥωμαῖοι, Ἰουδαῖοί τε καὶ προσηλύτοι, Κρητες καὶ Ἀραβες, ἀκούομεν λαλούντων αὐτῶν ταῖς ἡμετέραις γλώσσαις τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ;

Ὁ ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς λέγει πῶς μέ τὸν ἦχο αὐτὸ τὸ Πανάγιο πνεῦμα γκρέμισε τὰ τεῖχνα τοῦ πονηροῦ, ἀνύψωσε τοὺς ταπεινοὺς, καθήρесе τοὺς υπερήφανους, ἔβησε κάθε σύνδεσμο ἀδικίας, ἔκανε τοὺς ἀνθρώπους υἱοὺς τῆς βροντῆς. Γέμισε τὸ σπίτι, «οὗ ἦσαν καθήμενοι» (Πράξ. 2, 3). Ἐπλήρωσε ὁ Χριστὸς εἶχε πεῖ· «ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ τὸ αὐτό» (Πράξ. 1, 5). Ὅντως μετὰ ἀπὸ λίγες ἡμέρες, πού εἶπε ὁ Κύριος τὰ λόγια αὐτά, οἱ μαθητὲς βαπτίσθηκαν μέσα στὶς ἐνέργειες τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Ὁ ἅγιος Οἰκουμένιος γράφει πῶς γέμισε τὸ σπίτι τὸ Ἅγιο Πνεῦμα σάν νά ἦταν μιά κολυμβήθρα. Πῆρε ὁ καθένας μέρος ἀπὸ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ. Ὁ Χριστὸς σάν ἀνθρωπὸς εἶχε ὅλο τὸ πλήρωμα τῆς χάριτος, ἐνῶ οἱ Ἀπόστολοι κι ὅλοι οἱ ἄλλοι ἀνθρωποὶ πῆραν ἕνα μέρος. Ντύθηκαν δύναμη ἐξ ὕψους, ὅπως προφήτεψε ὁ Χριστὸς. Ὁ μέγας Φώτιος παίρνει τὸ παράδειγμα τοῦ σιδήρου καὶ τῆς φωτιᾶς· «Ἐνδυμα δὲ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον λέγεται τῶν πιστῶν οὐκ ὡς ἱμάτιον μόνον, ἀλλ' ὡς ἐνδύεται σίδηρος τὸ πῦρ, οὐκ ἐξωθεν περιβαλλόμενος, ἀλλ' ὅλος δι' ὅλου· οὕτω καὶ γὰρ καὶ τὸν Χριστὸν ὡς καὶ τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, οὐκ ὡς ἱμάτιον, ἐξωθεν περικείμενον περιβαλλόμεθα, ἀλλ' ὡς τὴν τε καρδίαν καὶ τοὺς λογισμοὺς πληρούμενοί τε φωτὸς καὶ τὸ πρόσωπον χάριτος», δηλ. ὀνομάζεται τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἐνδυμα τῶν πιστῶν ὄχι μόνον σάν ἱμάτιο (πού σκεπάζει τὸν ἀνθρώπο), ἀλλὰ σάν τὴν φωτιά πού πυρώνει τὸ σίδηρο. Ὁ σίδηρος δὲν περιβάλλεται ἐξωτερικὰ τὴν φωτιά, ἀλλὰ γεμίζει ὁλόκληρος μὲ αὐτὴν ἢ καλύτερα γίνο-

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ὅταν ἔφθασε ἡ ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, ἦσαν ὅλοι μαζί οἱ Ἀπόστολοι εἰς τό ἴδιο μέρος. Καί ἔξαφνα ἦλθε ἀπό τόν οὐρανόν βοή, σάν νά φυσᾷ δυνατός ἄνεμος, ὁ ὁποῖος ἐγέμισε ὅλο τό σπίτι ὅπου ἐκάθοντο. Καί παρουσιάσθησαν γλώσσες σάν φλόγες φωτιᾶς νά διαμοιράζωνται εἰς αὐτούς **καί νά κἀθεται εἰς τόν καθένα μία**, καί ἐπληρώθησαν ὅλοι ἀπό Πνεῦμα Ἅγιον καί ἄρχισαν νά μιλοῦν ἀλλήλας γλώσσας καθώς τό Πνεῦμα τοῦς ἔδινε δύναμιν λόγου. Κατοικοῦσαν δέ εἰς τήν Ἱερουσαλήμ Ἰουδαῖοι, ἄνδρες εὐλαβεῖς ἀπό κάθε ἔθνος ὑπό τόν οὐρανόν. Ὅταν ἔγινε ἡ βοή αὐτή, ἐμαζεύθηκε πλῆθος καί ἦσαν ὅλοι κατάπληκτοι, διότι ὁ καθένας τοῦς ἄκουε νά μιλοῦν τήν δικήν του γλώσσαν. Καί ἐξεπλήσσοντο ὅλοι καί ἐθαύμαζαν καί ἔλεγαν μεταξῦ τους, “ Δέν εἶναι ὅλοι αὐτοί πού μιλοῦν Γαλιλαῖοι; Πῶς συμβαίνει λοιπόν νά τοῦς ἀκοῦμε ὁ καθένας μας εἰς τήν δικήν μας μητρικήν γλώσσαν; Πάρθοι καί Μῆδοι καί Ἑλαμίται καί οἱ κατοικοῦντες τήν Μεσοποταμίαν καί τήν Ἰουδαίαν καί τήν Καπαδοκίαν, τόν Πόντον καί τήν Ἀσίαν, τήν Φρυγίαν καί τήν Παμφυλίαν, τήν Αἴγυπτον καί τά μέρη τῆς Λιβύης, ἡ ὁποία ἐκτείνεται πρὸς τήν Κυρήνην, καί οἱ ἐδῶ ἐγκατεστημένοι Ρωμαῖοι καί Ἰουδαῖοι καί προσήλυτοι, Κρήτες καί Ἄραβες, τοῦς ἀκοῦμε νά μιλοῦν στίς δικές μας γλώσσες διὰ τά μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλη, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Αἰθιζαίτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἐκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

νται ἓνα φωτιά καί σίδηρος. Ἐτσι καί τό Χριστό καί τό Πανάγιο Πνεῦμα δέν τό περιβαλλόμεθα ἐξωτερικά σάν ἱμάτιο, ἀλλᾶ μᾶς γεμίζει τήν καρδιά καί τοῦς λογισμούς καί τό πρόσωπο μέ χάρη. Βέβαια, αὐτό πού πήραν οἱ Ἀπόστολοι δέν εἶναι ἡ οὐσία τοῦ Θεοῦ, ἀλλᾶ οἱ ἐνέργειες.

Γιατί κατέβηκε τό Ἅγιο Πνεῦμα;

Γιατί κατέβηκε τό Ἅγιο Πνεῦμα; Κατέβηκε γιά τή σωτηρία μας καί ἀπό ἀπερίγραπτη ἀγαθότητα. Ἐκανε τή φύση μας ὁμόθεο. Πήραμε τή χάρη τοῦ Θεοῦ. Τό ἅγιο Πνεῦμα ἔχει σάν ὄχημα καί σάν καθέδρα τίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων. Ὅπως ἦταν στόν προφήτη Ἠλία καί τοῦς πνευματοφόρους Ἀποστόλους, εἶναι καί σέ ὅλους τοῦς χριστιανούς ἀνάλογα μέ τήν πίστη καί τήν καθαρότητα. Τοῦς ὀδηγεῖ στόν οὐρανό. Ἐνῶ προηγουμένως ὁ κάθε ἀνθρώπος ἦταν γῆ καί σποδός, τώρα γίνεται Προφήτης, Ἀπόστολος, Ἅγιος, θαυματουργός, ἀνθρώπος τοῦ Θεοῦ. Ὅ,τι ἔχουμε τό ὀφείλουμε στό Ἅγιο Πνεῦμα. Μέσα στήν Ἐκκλησία περιπολεύει συνεχῶς τό Ἅγιο Πνεῦμα. Ἀκόμη μέ τή βοήθειά του μετανοοῦμε, καταλαβαίνουμε τά σφάλματά μας, ἀναζητοῦμε τό Θεό. Φρουρεῖ τή διάνοιά μας, μᾶς προφυλάσσει ἀπό τήν ἁμαρτία.

Ὅλοι πήραμε τό Ἅγιο Πνεῦμα

Ὅλοι μας ἔχουμε πάρει χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀνάλογα μέ τήν ἀντο-

19 Ἰουνίου 2005: ΚΥΡΙΑΚΗ Η΄ ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ
ἐν ἡ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ ἑορτάζομεν καὶ Πνεύματος ἐπιδημίαν
καὶ προθεσίαν ἐπαγγελίας καὶ ἐλπίδος συμπλήρωσιν. Ἰούδα
(Θαδδαίου ἢ Λεββαίου) ἀποστόλου, Ζωσίμου μάρτ. († β΄ αἰ.), Παΐσιου ὁσίου.
Ἦχος: – Ἑωθινόν: – Ἀπόστολος: Πράξ. β΄ 1-11 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. ζ΄ 37-52, ν΄ 12.
Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 26 Ἰουνίου, Α΄ Ματθαίου, τῶν Ἁγίων Πάντων.
Ἀπόστολος: Ἐβρ. ια΄ 33-ιβ΄ 2 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. ι΄ 32-33, 37-38, ιθ΄ 27-30.

χή καὶ τῆ φύση μας. Ὅλα τὰ πλάσματα τοῦ Θεοῦ, ἄψυχα καὶ ἔμψυχα, ὀφείλουν τὴν ὑπαρξὴ τους στὸ Ἅγιο Πνεῦμα. «Οὐδενὸς ἄπεστι τῶν ὄντων», τονίζει ὁ ἅγιος Μάξιμος. Πήραμε χαρίσματα ὄχι γιὰ νὰ ἀργοῦμε, ἀλλὰ γιὰ νὰ πολεμήμα. Ἀκόμη ἀξιούμεθα τῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μέσα ἀπὸ τὰ μυστήρια καὶ μάλιστα μέσα ἀπὸ τὸ μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας. Αὐτὸ δὲν θὰ πρέπει νὰ τὸ ξεχνᾶμε ποτέ, ἀλλὰ νὰ τὸ φέρνουμε στὴ μνήμη μας καὶ νὰ ζητᾶμε ἀπὸ τὸ Πανάγιο Πνεῦμα νὰ μᾶς διατηρήσει τὴ χάρη του ἐπάνω μας μέχρι τέλους τῆς ζωῆς μας, γιὰ νὰ σωθοῦμε. Πάντοτε νὰ ἐνεργοποιοῦμε τὴ χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στὴ ζωὴ μας καὶ μάλιστα νὰ φροντίζουμε νὰ αὐξάνουμε αὐτὴ τὴ χάρη. Ἀμήν.

† Ὁ Ἐδέσ. Ἰω.

«ΕΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙ ΑΓΙΩ ΠΡΟΣΕΥΧΟΜΕΝΟΙ»

«Ἡ προσευχὴ εἶναι πνοή, πνεῦμα. Ὅταν μιλοῦμε στὸν Θεό, ἀναπνεύουμε μέσα στὸ ἅγιο Πνεῦμα: «ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ προσευχόμενοι»... Ἡ προσευχὴ εἶναι ἡ ἀναπνοὴ τῆς ψυχῆς. Ἡ προσευχὴ εἶναι ἡ πνευματικὴ μας βρῶσις καὶ πόσις...

Ὅταν προσεύχεσαι στὸν Κύριο ἢ στὴ Θεοτόκῳ ἢ στοὺς Ἀγγέλους ἢ στοὺς Ἁγίους μὲ ὅλη σου τὴν καρδιά, μιλάς στὴν ἴδια τὴν καρδιά τοῦ Κυρίου ἢ τῆς Θεοτόκου ἢ τοῦ Ἀγγέλου ἢ τοῦ Ἁγίου. Γιατί ὅλοι εἴμαστε στὴν καρδιά τοῦ Θεοῦ... Ἡ ψυχὴ ξεδιψᾷ στὰ ζωοποιὰ νάματα τῆς προσευχῆς. Ὅταν προσεύχεσαι, πίστευε ἀκράδαντα ὅτι ἔχεις ἐνώπιόν σου τὸν ἐν Τριάδι Θεό, πού σέ ἀκούει μὲ ἀγάπην. Ὅτι σὺ ὁ ἐλάχιστος καὶ μηδαμινὸς ἔχεις τὸν Ὑψιστὸ εὐήκοο, πρόθυμο νὰ ἀνταποκριθεῖ στὶς ἀνάγκες σου. Ὅτι ἐνώπιόν σου εἶναι ὁ ἄπειρος Θεός, ὁ πανταχοῦ παρὼν καὶ τὰ πάντα πληρῶν».

Ἅγιος ΙΩΑΝΝΗΣ ΤΗΣ ΚΡΟΝΣΤΑΝΔΗΣ

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καὶ ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στὴν ὁποία περιτοσιακῶς θὰ χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καὶ θὰ ὀμιλεῖ. 2) Κάθε Δευτέρα καὶ ὥρα 4.30 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στὸν Ἱ. Προσκυνηματικὸ Ναὸ Ἁγίας Βαρβάρας στὸν ὁμώνυμο Δῆμο Ἀττικῆς. Προηγεῖται ἡ Παράκληση τῆς Ἁγίας καὶ ὀμιλεῖ ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Φαναρίου κ. Ἀγαθάγγελος.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίαιωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμο μέσω Ἴντερνετ: <http://www.apostoliki-diakonia.gr>